

עודי
קפלוו

דמיון
מסכן

אחד
הוצאה לאור

תוכן עניינים

74	פָּרָק 13 פְּגִישָׁה לַיְלִית	5.	פָּרָק 1 קוֹבֵי וְנִפְתְּלֵי יוֹצְאִים לַפְּעֵלָה
80	פָּרָק 14 סוּד מְשַׁפְּחָתִי כְּמוֹס	11	פָּרָק 2 הַדוּד מְשַׁלֵּם מִתְגַּיֵּס לַמְשִׁימָה
86	פָּרָק 15 דְּמִיוֹן מְסַכֵּן	17	פָּרָק 3 שֵׁי מַלְשֶׁפֶת עוֹרְכֵי הַדִּין
91	פָּרָק 16 רְעִיוֹן מְשָׁנָה	22	פָּרָק 4 סָדִין פְּתוּם
96	פָּרָק 17 נוֹסְעִים לְצִירִידָ!	28	פָּרָק 5 הַפְתָּעָה בְּשַׁעָה שְׁבַע
102.	פָּרָק 18 וְשִׁתִּי מְגִיעָה לְאַרְמוֹן...	34	פָּרָק 6 תְּגִלִּית עֲצוּבָה
108.	פָּרָק 19 שֶׁרְפָה בְּמִלּוֹן!	40	פָּרָק 7 הַמְאֲמָץ מְשַׁתְּלֵם!
115.	פָּרָק 20 בָּלַע הָאָרֶז...	46	פָּרָק 8 צְנִיחָה מְסַכְּנָת
121.	פָּרָק 21 שְׁתֵּי טְפוֹת מַיִם	51	פָּרָק 9 אֶלְקֵלְעֵי בְּסִירַת 'שְׁמִשׁוֹן'
127.	פָּרָק 22 מְרֻדָּף בְּחוּצוֹת צִירִידָ	57	פָּרָק 10 סִימָן מְשִׁמִּים
133.	פָּרָק 23 בֵּין הַפְּטִישׁ לְסָדֵן...	62	פָּרָק 11 הַפְתָּעָה בְּמַחְסָן
139.	פָּרָק 24 'לְכַתְּחֵלָה אֲרִיבְעֵר' בְּצִירִידָ.	68	פָּרָק 12 פּוֹחַ הַמְשִׁיכָה...

פּרָק 34	
200.	הַגְלָגֶל מֵתֵהֶפֶד.
פּרָק 35	
206.	אֵיפֹה יוֹסֵף יִצְחָק?!
פּרָק 36	
211.	עֲלִילוֹת דְּבָרִים....
פּרָק 37	
217.	מִצּוֹה גּוֹרֶרֶת מִצּוֹה.
פּרָק 38	
223.	חֲרִיקָה קֵלָה בְּתִכְנִית....
פּרָק 39	
229.	אֵיךְ שֶׁהַגְלָגֶל מֵתֵהֶפֶד.
פּרָק 40	
235.	גְּבֻרַת שְׁלוֹפְמָן נִכְנָסֶת לְתַמוּנָה.
פּרָק 41	
241.	דִּיּוֹן נִצָּח!

פּרָק 25	
145.	בְּכֶתֶל הַמַּעֲרָבִי.
פּרָק 26	
151.	אַחוֹת רַחֲמַנְיָה....
פּרָק 27	
157.	בְּרָגַע הָאַחֲרוֹן....
פּרָק 28	
163.	בְּדֶרֶךְ לַמִּשְׁטָרָה.
פּרָק 29	
169.	הַשׁוֹטֵר חֲאוּזִי בְּמִשְׁיֵמָה....
פּרָק 30	
175.	אַבְיָתָר הוֹלֵךְ וּמִסְתַּבֵּד....
פּרָק 31	
181.	הַמִּסּוֹק יוֹרֵד מִמַּעַל....
פּרָק 32	
187.	הַמוֹנִית מִשְׁנָה פּוֹן.
פּרָק 33	
193.	מֵאַרְבַּב בְּחִסּוֹת הַחֲשֵׁכָה.

בְּיָק 1

קוֹבֵי וְנִפְתְּלֵי יוֹצְאִים לַפְּעֻלָּה

"אֲנַחְנוּ מְכַרְחִים לְגִלוֹת מָה קָרָה לּוֹ!" טָעַן נִפְתְּלֵי בְּלֵהֲטוּ. "זֶה פְּשׁוּט לֹא אוֹתוֹ בְּנִאָדָם וְאִם אֲנַחְנוּ לֹא נַעֲשֶׂה מִשְׁהוּ, מִי יוֹדֵעַ לָאֵן הוּא עָלוּל לְהִדְרִידֵר - מִבְּחִינָה נִפְשִׁית, אֲנִי מִתְכַּוֵּן. כְּבָר עֲכָשׁוּ הוּא נִרְאָה כְּמוֹ אֵיזָה עָלָה נִדְף. לְדַעֲתִי, אוֹלֵי קָרָה מִשְׁהוּ קָשָׁה מְאֹד אֲצִלוּ בְּמִשְׁפָּחָה, אוּ מִשְׁהוּ אַחֵר בְּכוּוֹן. זֶה פְּשׁוּט לֹא לְהֶאֱמִין שֶׁזֶהוּ אוֹתוֹ אֲבִיָּתֵר הַשְּׂמִחַ וְהָעֲרָנִי שְׁעַד לַפְּנֵי שְׁבוּעַ! אֲנִי טוֹעֵן שֶׁ..."

"שֶׁ... שֶׁ... שְׁקֵט!" שָׁסַע קוֹבֵי אֶת נִפְתְּלֵי בְּחִדּוֹת וְסִמָּן בְּעֵינָיו עַל פֶּתַח הַכְּתָה. "עוֹד רָגַע הוּא נִכְנָס... תַּעֲבִיר נוֹשָׂא", הוֹסִיף בְּבְהִילוֹת וְתַכְף 'שֶׁלִּף' בְּעֵצְמוֹ: "תִּגִּיד, מָה דַּעֲתָךְ עַל הָרַעֲיוֹן הַחֲדָשׁ שֶׁל הַמְּלַמֵּד לְהוֹשִׁיב אֶת הַכְּתָה מִמָּחָר בְּצוּרַת חִי"ת בְּמִקּוֹם בְּטוֹרִים, זֶה נִרְאָה לְךָ כְּדֹאֵי?".

אֲבִיָּתֵר אָכֵן נִכְנָס בְּרַגַע זֶה מִמֶּשׁ לַכְּתָה. עֵינָיו רָצְדוּ לְצַדִּים וְאָז, מִשְׁהַבְּחִין בְּשֵׁנֵי חֲבָרֵי הוֹתִיקִים, הִתְקַדְּם אֲלֵיהֶם בְּצַעֲדִים מְהֻסָּסִים וְחִינֵף רֶפֶה עַל שִׁפְתָיו. "עַל מָה אַתֶּם מְדַבְּרִים?" שָׁאַל פְּתָאוֹם.

"נוּ, עַל מָה יְכוּלִים יְלָדִים לְדַבֵּר בְּיַמֵּינוּ" נָסָה נִפְתְּלֵי לְהַגִּיב בְּבִדְיחוֹת שְׂגָרַתִּית, מִתְעַלֵּם מִהַחֲשָׁדָנוֹת שֶׁבִּשְׂאֵלָה, "אִם לֹא עַל הַחֲלָטָה הַחֲדָשָׁה,

לשנות את סדר הישיבה בפתה". הוא קלט שאביתר לא ממש משכנע שזה אכן היה הנושא ולכן המשיך בשטף: "את האמת, אם אני חושב על זה לעמק, בעצם למה לא... בסך-הכל למלמד יהיה קל יותר לראות את כלנו וגם לנו יהיה קל יותר לראות אותו. לא ככה?".

קובי מהר להנהן בראשו בחיוב אבל אביתר הפתיע. "ואני דוקא חושב", אמר באטיות, "שלהפגמים יש ילדים שלא מעניינים שהמלמד יראה אותם יותר מדי", סתם ולא פרש. "אז חבל שהמלמד משנה את הסדר - מבחינתם, אני מתכוון", מהר להוסיף.

בדרך חזרה מן היתלמוד-תורה הלכו יחד רק קובי ונפתלי. הצלע השלישית של שלישית החברים הטובים נותרה מאחור. "יש לי כמה דברים לסדר", התחמק אביתר והשאיר את שני חבריו הטובים עם תחושה ברורה שחייבים לעשות משהו ועדיפה שעה אחת קדם.

"שלום! אפשר להכניס?".

קובי ונפתלי עמדו מהססים בפתח המשך המפאר של עורכי הדין "אלקלעי ורובינשטיין". פקידה קבלה את פניהם. "שלום גם לכם, ילדים. נקבעה לכם פגישה היום?" שאלה, מבליעה חיוך דק למראה האורחים הלא-שגרתיים.

"אנחנו מבקשים לפגוש את מר אלקלעי, הוא נמצא?" העז קובי ראשון. "אנחנו מעניינים לשוחח אתו בענין חשוב מאוד" הוסיף.

"אוהו!" גחכה הפקידה. "אני מבינה שזה דחוף ובכך, אני אנסה לקבוע לך פגישה מחוץ לתור, בתוך מספר ימים. בסדר?".

"אבל..." נסה נפתלי למחות. "זה ענין אישי דחוף!" וקובי הוסיף באמץ: "באמת, זה לא סובל דחוי אפלו יום אחד!".

"אני מצטערת עמקות..." צננה הפקידה את קולה. "בינתיים אני כאן האחראית הכללית" הודיעה בהתנשאות, מתגברת בקלות מפתיעה על הצער העמק עליו דווחה אך לפני שניה... "ומתפקידי לשמור על תאום לוח הזמנים של אדון אלקלעי ולא ארשה חריגה שכזאת!".

"באיזו חריגה מדבר?" נשמע פתאום קול עמק מאחד המשורדים מאחורי הגברת והפקידה התקיפה קפצה ממקומה ברטט. אחת הדלתות נפתחה לרגע כדי סדק. אדם מבגר ומרשים ישב שם על כסא משרדי יקרתי והביט בה בחמרה.

הפקידה נאלמה דום. קולו של האדון הוסיף להסביר: "אני מבקש להעביר אלי כל בקשת פגישה מכל סוג. הכניסי נא אלי בבקשה את שני האדונים הצעירים. אשמח מאוד לשוחח אתם מעט". ובתנועת יד מזמינה פנה אל השנים: "אתם מהכיתה של אביתר שלי, אני מנחש. הלוא כן? בואו, הכנסו בבקשה וסגרו אתריכם את הדלת".

איזה נצחון!

"אני ממש מתנצלת" אמרה הפקידה בשפל קול, שעה שעברו על פניה בדרך למשרד. "בסך-הכל התכונתי למלא את תפקידי כראוי. אנא, הסבירו לאדון כי אך לטובה התכונתי, בסדר?". נראה היה כי האחראית

הקללית' חרדה מאוד למשרתה וקובי נענה מיד ברחב לב. "בואי, רק נסים את ענינו אתו ונבהיר לו בדיוק הכל. אל תדאגי".

"באנו לדבר על אביתר" פתח קובי, ישר ולענון. "אנחנו דואגים לך".

מבטו של האב לטף את השנים. "איזה ילדים נפלאים" הרהר לעצמו. "ובכן", פתח בקול מדוד, "האמת היא שאני כבר תכננתי לגשת אליכם, לתלמוד-תורה, ולפגש בחברים שלו, כלומר בכם, על-מנת לחשב יחד... אבל אתם הקדמתם אותי ובאתם אלי ועל כן אני מודה לכם מאוד. תגידו, קרה משהו נורא בתלמוד-תורה? אולי מישהו פגע באביתר בצורה חריפה? שמתם לב?".

השנים הנידו בראשם לשלילה. "ככל שידוע לנו", אמר נפתלי, "לא התרחש שום דבר יוצא דופן בכיתה. בטח לא משהו דרמטי כל-כך שיכניס בחור פקח ושמח כמו אביתר לדכאון מתמשך. לכן חשבנו לבוא הנה..."

לא היה נעים לנפתלי להמשיך אבל מר אלקלעי לא נבוך. הוא השלים את המשפט בעצמו: "ולברר אם לא קרה משהו נורא בבית של אביתר. ובכן, בכנות, התשובה היא, חד-משמעית, לא!".

"אז אם לא בבית ולא בתלמוד-תורה", נסה קובי להתקדם, "איזה מקומות נוספים, או אנשים, פגש אביתר לפני שבוע. הרי כל השנוי התרחש אצלו בדיוק לפני שבוע, ביום רביעי האחרון. אז היתה הפעם הראשונה שהוא התחמק מלחזור אתנו הביתה..."

"רגע, רגע!" קפץ מר אלקלעי מכסאו. "אני אמר לכם מה התרחש כאן במשרד בדיוק לפני שבוע, ביום רביעי. באמת שמתי לב שזה מאוד השפיע עליו באותו רגע אבל לא ידעתי שעד-כדי-כך. ביום רביעי, לפני שבוע, פרצו אלמונים למשרד הזה ועשו לי בלגן נוראי בארון התיקיות. אין לי שמץ של משג מה הם חפשו, מפני שהם לא נגעו כלל בכסף שהיה שם. הזמנתי משטרה פנהוג ואז, ככל הנראה עשיתי שטות, בכך שהרשיתי לאביתר להיות נוכח עמי במשרד במהלך הבדיקה המשטרתית. הוא שמע כנראה דברים שהוא לא היה צריך לשמע. לדגמא, הוא שמע שאין כל סימני פריצה משום כניסה, דבר שמוכיח כי הגורמים הפליליים מולם אנו עומדים מתחכמים עד-כדי-כך, שהצליחו להניח ידס, ככל הנראה, על מפתחותי האישיים ולשכפלים. שאלו אותי אם יש מישהו שמאיים על חיי... או, למשל, הם שאלו אותי אם לדעתי הפורצים השיגו את מבקשם? ואני עניתי שאינני יודע מה מבקשם, אך הוספתי כי הבלגן נכר בעקר במחצית ארון התיקיות. אתם מבינים? אביתר הפקח הבין כנראה את הרמז: אני צופה פריצה נוספת, בחלק השני של הארון..."

הוא נאנח אנחה עמקה. "זהו. אני חושש שעלינו על הנקדה: במו ידי הכנסתי את הבן שלי לפחדים נוראים. השאלה עכשו, איך אני מוציא אותו מזה..."

"איך אנחנו מוציאים אותו מזה", תקן אותו נפתלי בעדינות. האב החזק נראה עתה זקוק לעידוד לא הרבה פחות מבנו... וקובי הוסיף תקון על תקונו: "איך אנחנו מוציאים אותו מזה בעזרת-השם. אך לדעתי", המשיך והפתיע, "אם זהו ההסבר, מה הסוד הגדול? מדוע הוא אינו

מִשְׁתַּף אִישׁ בְּחִשְׁשׁוֹתָיו וּבִפְחָדָיו? לֹא אֶת הַחֲבֵרִים, לֹא אֶת אָבָא וְאִמָּא...
לֹא! אֲנִי מְצִטְעֵר לֹמֵר שְׁלִדְעֵתִי לֹא יֵרְדְנוּ עֲדִין לְחֻקֵּי הָאֶמֶת בְּעֵינָיו. אֲנִי
חוֹשֵׁשׁ מְאֹד שֶׁזֶה מְסַבֵּךְ הַרְבֵּה יוֹתֵר... וּבְלִחַשׁ הוֹסִיף: "וְהִלֹּאֵי לֹא מְסַכָּן
יוֹתֵר"...